

Yolanda Prats

Rondava pel meu cap la idea de, passades les festes, escriure un breu article en el nostre periòdic local sobre la meua experiència com a mare de dames. Ja finalitzades, i després d'un dia de descans, em trobo davant de l'ordinador i no sé bé com començar, perquè moltes idees afluïren en el meu cap, però no aconseguixo enllaçar-les.

Bé, vaig a començar, espero que a poc a poc em vage encaminant. Abans, faré un incís i recordaré quan un diumenge 14 d'agost de l'any 1983, Maria Angeles Salvador, regina del 82, em coronava a mi regina de les festes d'aquell any i, amb això, es complia un meravellós somni que vaig fer realitat. Van ser unes festes molt especials per a mi, que sempre guardaré en el meu record gratament i, junt a les meues dames, vaig gaudir en gran manera. Avui, vint-i-cinc anys després, he aconseguit que aquesta il·lusió i fantasia de ser festera de les nostres

festes, es complisques en les meues filles, Esther i Anna. Aquella joveneta de 17 anys, va viure les festes com una filla adolescent i avui les ha celebrat com a mare de dues dames i com a persona adulta que ha gaudit tant o més que abans, però d'una forma diferent.

Tot el que vos pugue contar no va a ser res de nou, i sobretot per a les mares que ja han vist a les seues filles dames o regines. Però tinc el deler de poder exterioritzar els meus sentiments i l'experiència que nosaltres hem viscut.

Diu el refrany que "qui alguna cosa vol, alguna cosa li costa", i així és. Ser festera del nostre poble suposa una despesa econòmica i un sacrifici personal, tant de les dames com de la pròpia família. Dedicar hores durant tot l'any per a preparar tots els vestits i accessoris, etc., viatges a Castelló que són in comptables i l'estar subjec-

te a un rellotge que marca la pauta durant totes les festes, crec que és el pitjor.

Però tot això, que no és tant, té la seua gratificació. Estrenar vestits i lluir-los, ser centre d'admiració dels veïns que amb els seus aplaudiments t'estan donant suport i, amb un somriure de les joves festeres, que surt del cor, tornar-los el compliment. Veure a les teues filles satisfetes, contentes i il·lusionades per representar el poble que les ha vist néixer i créixer, juntament amb les seues amigues, que ho són des de molt petites, ompli de satisfacció a qualsevol mare. Esperar ansiosament el dia de la coronació i vore el ramellet de jovenetes que omplien l'escenari, observar en la pantalla les fotos de la infància que fan saltar les llàgrimes a familiars i amics, escoltar les paraules malenconioses de les regines sortints i participar de les paraules d'alegria de les regines entrants. Tot són petites co-

ses, però que juntes fan un tot que val la pena assaborir i compartir amb les persones volgudes.

La relació de convivència entre les dames i les regines, tant infantils com majors, s'incrementa i apareix una relació cordial i afectuosa que potser abans no existia entre les grans i les menudes. També la relació amb els membres de l'ajuntament s'aprofundeix, doncs són bastants hores junts i el seu tracte amb les dames i els pares ha estat cordial, agradable i jovial, i és d'agrair la tasca de la comissió participativa de festes que ha fet possible que tot es desenvolupés conforme a la programació.

Les persones que desinteressadament han dedicat temps i esforç perquè tot transcorregués ordenadament, que han tret moments a la seua família i a les seues hores d'oci, es mereixen el